

În scria  
ISTORIA POVESTITĂ COPILILOR  
vor apărea:

1. Decebal și un solomonar misterios – anul 105
2. Nobilul Aeticus și o călătorie în jurul lumii – anul 470
3. Menumorut și minele de aur de la Roșia Montană – anul 914
4. Litovoi și Școala Solomonarilor – anul 1270
5. Mircea cel Bătrân și școala scutierilor – anul 1395
6. Regina Maria și Marea Unire – anul 1918
7. Mihai I, Regele-copil și pecețile de mărgean – anul 1927
8. Vlad Țepes și Ordinul Dragonilor – anul 1455
9. Iancu de Hunedoara și legenda fântânii din castel – anul 1455
10. Ștefan cel Mare și secretul bunicului Zosim – anul 1535



# VLAD ȚEPES, și ORDINUL DRAGONULUI

ilustrații de  
Alexia Udrîște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
ANTONESCU, SIMONA  
Vlad Tepeș și Ordinul Dragonului / Simona Antonescu;  
il. de Alexia Uldriște. - București: Nemira Publishing House, 2021  
ISBN 978-606-43-0726-2  
I. Uldriște, Alexia (il.)  
821.I35.1

Simona Antonescu • Alexia Uldriște  
VLAD TEPEȘ ȘI ORDINUL DRAGONULUI  
© Nemira, 2021

Redactor: Maria TĂNĂSESCU  
Lector: Irina CERCHIA  
Coperta: Alexia UDRIȘTE, Alexandru CSUKOR  
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,  
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți  
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise  
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0726-2

Pentru Rareș, Vlad și Alexandru,  
cele trei povești  
cu nume de voievod  
ale familiei.

# Prolog

Manuscrisul Gemenilor ascuns în cufărul din pod are înscrise în el numele tuturor gemenilor născuți vreodată în familie. Dacă Manuscrisul este deschis atâtă vreme cât soarele se află pe cer, atunci toate numele se șterg, iar în familie nu se vor mai naște niciodată copii.

Ilinca și Călin, cei mai mici gemeni din familie, descoperă Manuscrisul și își caută propriile nume în paginile lui, dar din greșală șterg totul. Acum copiii trebuie să se întoarcă în timp,

în trecutul propriei lor familii, în căutarea numelor dispărute.

Aventurile celor doi gemeni i-au purtat până acum în locuri ca cetatea Sarmizegetusa, vechiul port Histria, cnezatele de demult ale celor dintâi voievozi valahi sau Regatul României de pe vremea Reginei Maria. De-a lungul primelor lor aventuri, copiii i-au cunoscut pe Decebal, Menumorut, Litovoi, Mircea cel Bătrân sau chiar au asistat la încoronarea Regelui Mihai I ori la Marea Unire.

O taină adâncă ieșe înceț la iveală de-a lungul acestor călătorii. Solomonarul Genune îi urmărește pe copii și o poveste veche a familiei pare să reînvie. Dar oare ce mister îl leagă pe bunicul Zosim de solomonarul Genune și de Faurul Pământului?

Aceasta este cea de-a opta călătorie a copiilor.

# 1 Tablete și tăblițe, cretă și touchscreen, pixuri și tocuri cu călimară



Vârfurile punctate cu argintiu și roz ale încălțărilor Smarandei se retraseră scurt de pe bordura trotuarului. Erau niște skechers pe care-i găsise azi dimineață pe holul de la intrare, probabil ai Ilincăi. Smaranda nu purtase niciodată astfel de încălțări. De o parte

și de alta aveau brodat câte un S frumos. Fetița își închipuise că litera vine de la numele ei și surâsese tainic.

Valurile nesfărșite de mașini care treceau acum cu viteză la numai câteva palme de ea o speriau, dar Smaranda căuta să ascundă asta. Asculta melodia simplă a semaforului și privea omulețul roșu, luminos, din cutiuța de peste drum, gândindu-se la singurul semafor pe care-l văzuse vreodată acasă: un bec simplu, roșu atârnat deasupra unei intersecții.

Atunci când se hotărâseră să facă schimbul, Ilinca și Călin să rămână pentru o zi în anul 1927, pe vremea Regelui Mihai I, iar ea și fratele său să vină în lumea aceasta ciudată, nu se așteptase ca emoțiile să o copleșească atât de tare. Alături de ea geamănul ei, Zamfir, părea să se bucure de tot acest vacarm însășimantător

al dimineții, în vreme ce inima ei se făcuse căt un purice imediat cum bunica închisese poarta casei în urma lor.

Porniseră către școală tăcuți. Pe drum li se alăturaseră cei doi colegi de bancă despre care le povestiseră Ilinca și Călin, iar acum așteptau toți patru la semafor. Strada era plină de copii aflați în drum spre școală ori părinți grăbindu-se către serviciile lor. Cu fetițele îmbrăcate în pantaloni, Smaranda se împăcase repede. Blugii aceștia erau chiar comozi, nu tocmai frumoși, ba chiar urâței de-a dreptul, dar cel puțin comozi. Când însă dădu cu ochii de mămici în pantaloni, Smaranda se opri locului, cu ochii mari și sprâncenele ridicate. Pe vremea ei, o astfel de îndrăzneală ar fi ajuns cu siguranță în paginile ziarelor.

- E verde, o auzi pe Diana de alături și, până să se dezmeticească Smaranda și să priceapă cu



adevărat ce se petrece, toți cei care așteptau la semafor porniră să traverseze cu mare grabă.

Numai Smaranda rămase țintuită locului, cu ochii mari de spaimă și cu respirația tăiată. Doar nu se așteptau de la ea să pună piciorul pe stradă, prin fața mașinilor opriți de o parte și de alta a trecerii de pietoni, care păreau ținute în frâu cu mare greutate de șoferii lor. Zeci de motoare mărâiau amenințător, ridicând fumoare de fum în aerul rece al dimineții.

- Hai, vino, ii făcură semn cu mâna Diana, Ciprică și Zamfir, din mijlocul trecerii de pietoni.

Smaranda scutură cu hotărâre din cap și atunci Diana și Ciprică schimbară cu mare iuțcală o privire între ei, apoi se întoarseră, luară fetița de mâini și o traversară strada cu pas grăbit.

- Eu și-am spus că ceva nu-i în regulă cu ei, îi șopti mult mai târziu, într-o pauză, Ciprică Dianei. Amândoi se poartă ciudat. O fi vreo gripă? Vreun virus, ceva?

Diana nu-i răspunse, dar rămase tot restul zilei cu ochii pe colega ei de bancă. Era schimbăță într-un fel care-i scăpa. La ora de matematică, chiar după pauza mare, doamna învățătoare le împărți tabletele și toată clasa continuă jocul în care trebuiau să-și rezolve corect exercițiile ca să-l ajute pe Luptătorul Ninja al Luminii să câștige puncte în bătălia cu Monstrul Leneș.

Numai cei doi frați gemeni rămaseră cu ochii mariți de mirare la tablete, neîndrăznind să atingă touchscreenul. În vreme ce clasa întreagă răsună de melodiile cu clopoței care anunțau bătălii câștigate de Luptătorul Ninja

al Luminii, doamna învățătoare se apropie și-i întrebă:

- Vă ajut cu ceva? De ce nu începeți?

Gemenii sosiți din vremea Regelui Mihai I știau că odinioară copiii scriau la școală pe tăblițe mici, negre, dar astă fusese tare demult. Se vede treaba că moda tăblițelor pe care se scrie cu creta revenise în viitorul acesta al prietenilor lor, iar caietele, tocurile și călimările cu cerneală fuseseeră, probabil, date uitării.

- Tăblițele astă nu au cretă, răspunse cu curaj Zamfir, privind în ochii doamnei învățătoare.

- Nici eu nu am cretă, spuse și Smaranda.

Doamna învățătoare le verifică frunțile cu palma, cercetându-le temperatura cu îngrijorare, apoi rugă pe Diana să-i însoțească pe amândoi până la cabinetul medical.

- Bântuie un virus destul de urât anul acesta, vorbi ca ca pentru sine, privind din pragul clasei pe urmele copiilor.

Întâmplările misterioase continuă până seara târziu. Atunci când se aşezară să-şi facă temele, pierdură un ceas jucându-se cu fermoarele penarelor. Le deschiseră şi le închiseră de sute de ori, privindu-le ba dintr-o parte, ba din alta, închizând un ochi şi apropiindu-l pe celălalt de dinţii din metal, în încercarea de a desluşa magia care-i unea şi apoi îi despărţea. Era pentru prima oară când vedeau o astfel de invenție nemaipomenită.

Într-un târziu deschiseră caietele, scoaseră din penare ceea ce credeau a fi tocurile de scris şi se treziră din nou în faţa unei taine: unde le sunt călimările cu cerneală? Căutară în ghiozdane, dar nu le găsiră. Cercetară amănunțit

sertarele birourilor lor de şcolari, dar nici aici nu erau. Scotociră în bibliotecă, sub paturi, după uşă şi în spatele ficusului, fără niciun rezultat.

- Să-i sunăm pe Diana şi pe Ciprică, propuse Zamfir, trecându-şi degetul peste vârful tocuii de seris, în joacă. Ne prefaceam că vrem să ştim cum se descurcă cu temele şi, din vorbă în vorbă, amintim aşa, în treacăt, de călimări. Poate aflăm unde şi le țin ei pe ale lor şi ne vine vreo idee, unde să le mai căutăm pe ale noastre.

- Ce ai pe deget? întrebă Smaranda, care nu-şi dezlipise privirea de la degetele fratelui său, în tot acest timp.

Două pete mari, albastre, ii acoperiseră băiatului buricul degetului arătător, în vreme ce se jucase cu vârful a ceea ce credea că este